

Børne Blad

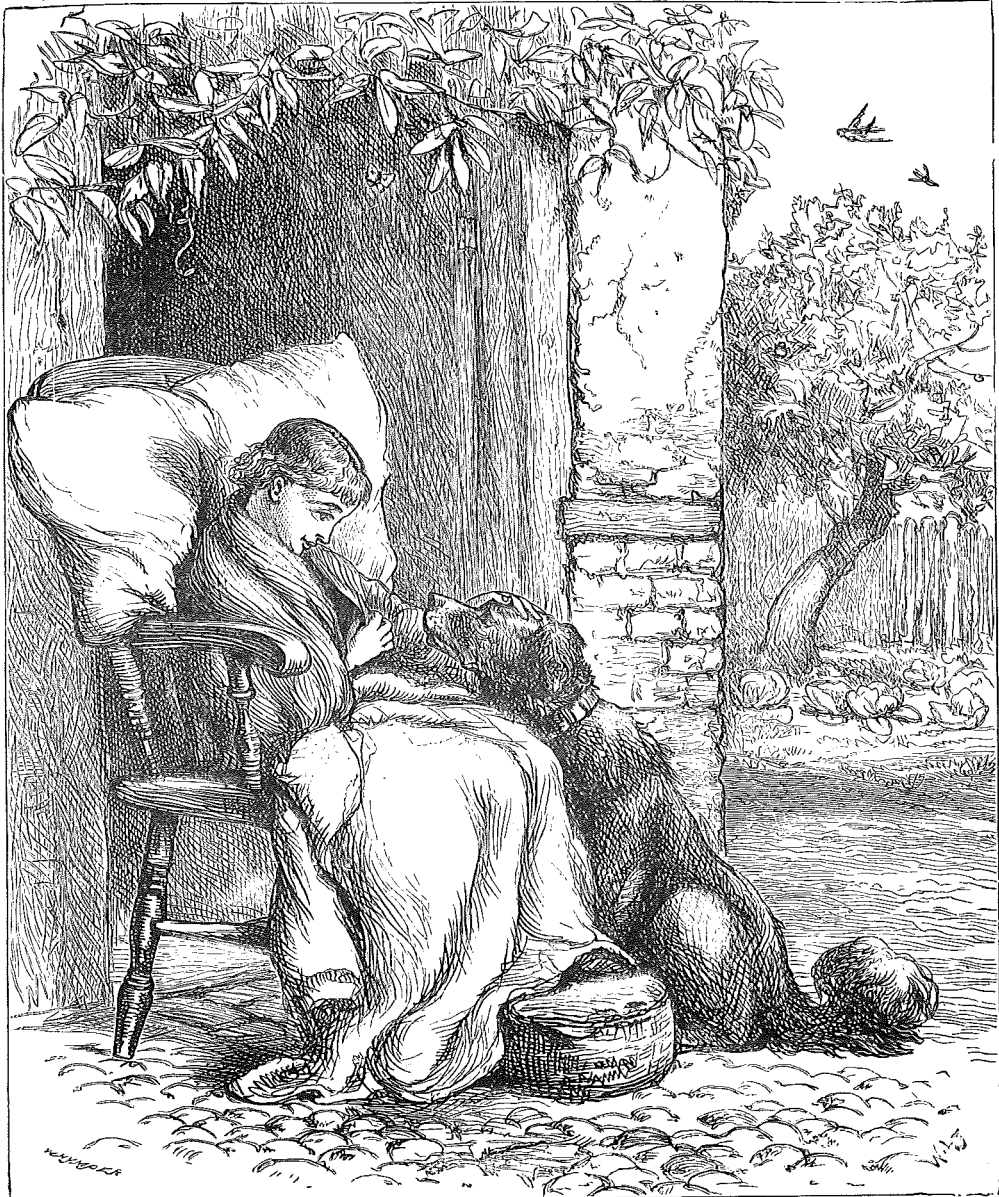

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 3.

19de januar 1890.

16de aarg.

Dengang ebletræerne blomstrede.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakke til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Forat opmuntre til, at bladet bliver betalt i forstod, vil agenterne faa 10 pct. af alt, hvad der indbetales inden 1ste mars.

En julefortælling.

Af e-n.

(Slutning.)

De gik nu over torvet hen mod agentens gaard, men Hans Jakob var ikke mere saa bange som før for at komme derhen; han vidste nemlig nu, hvad han vilde gjøre: han vilde sige agenten alt, selv om han ikke blev spurgt; det vilde ikke blive saa let, merkede han nok forud; men han syntes, at det maatte høre med til at være et ærligt Menneffe, og havde han bedt Vorherre hjælpe sig, maatte han jo ogsaa gjøre sit, om det skulde lykkes.

Hvor var alt festligt og skjönt ordnet henne hos agentens! De havde selv ingen børn, men hver jule-aften samlede de en flok fattige smaagutter og smaapiger hos sig, som de glædede med juletræ og gaver. Da Hans Jakob og hans moder og søstre dreiede ind ad porten, kom agenten dem just imøde.

„God aften, madam Nielsen, velkommen og glædelig fest!“ sagde han venlig; „aa hør, vil De og pigebørnene gaa ind til min kone, jeg vilde gjerne først tale et par ord med Hans Jakob. Du kan følge med herind i kontoret, min gut!“ henvendte han sig til denne, der tænkte: „naa, nu kommer det!“ og besluttede at komme agenten i forløbet med en aaben tilstaelfe. Men agen-

ten var en hurtig mand til alt, og neppe havde han lukket døren efter sig, før han vendte sig om mod Hans Jakob med en stor pakke i haanden, idet han sagde: „Jeg har været særdeles tilfreds med dig, lille Hans Jakob, du har været baade ordentlig og redelig til at besørge, hvad der har været paalagt dig som bud for mig, og som belønning herfor skal du have et sæt rigtig varmt vintertøi og et par helstøvler. Jeg synes, det kunde være morsomt at overrasse din moder, derfor kan du gaa ind og klæde dig om i værelset her ved siden af, saa skal vi se, om hun straks gjentjender sin egen gut.“

Men Hans Jakob stod ubevægelig foran agenten og saa ikke en smule fornøjet ud; han var ganske rød i hovedet, og pludselig styrtede taarerne ham ned ad kinderne.

„Tak, tak fordi De er saa god imod mig“, stammede han, „men jeg har ikke fortjent noget af det altsammen, og jeg kan ikke tage — ikke tage imod det, for jeg har — jeg har —“

„Hvad er det dog, du siger?“ udbrød agenten forbauset. „Hvad er det, du har gjort, hvorfor du ikke kan tage imod det?“

„Jeg har — jeg har stjaalet fra Dem idag“, brød det pludselig ud, „og — og det vilde jeg sagt Dem alligevel, det vilde jeg“, hulkede Gutten, og nu fortalte han uforbeholdent hvad han havde gjort. Da han var færdig, tørrede han sine øine og sagde: „Jeg ved nu ikke, om agenten vil beholde mig eller ikke, men jeg skal ellers altid nok være ærlig herefter.“

„Jo, min gut“, sagde agenten, idet han klappede ham paa hovedet, „netop fordi du saaledes selv fortæller alt, tør jeg beholde dig; men“, føiede han til, „lad mig se, at du aldrig mere gjør saadant noget, — giber du mig haanden paa det?“

„Ja“, svarede Hans Jakob, idet han lagde sin haand i agentens og saa ham trofskyldig op i øinene, „det kan De være

vis paa. Der var", spjode han til, "noget, jeg gjerne vilde bede Dem om, det var, om De vilde lade være at fortælle moder det, — det, jeg sagde Dem, for hun vil blive saa bedrøvet."

"Det er en sag, der bliver mellem os to, Hans Jakob, og som vi aldrig taler mere om", afbrød agenten ham. "Men skynd dig nu at trække i dit nye tøj og støvlerne, de andre venter vist paa os med maden."

Saa minutter efter traadte agenten ind i sin dagligstue med Hans Jakob, der saa hel staselig ud i de nye klæder; hans moder gjorde store øine ved synet af dem, og ligesaa forbausset blev Hans Jakob ved at se begge sine søstre iførte splinternye hvergarnstjoler; jo, agentens var rigtignok gode menneffer begge to, tænkte han. Snart sad de alle bænkede om det hyggelige aftenbord; hvor det smagte alle de smaa, fattige børn at faa risengrød, steg og kage! og saasnart de havde spist og var komne ind i stuen, gik fløiddøren til salen op, og der stod det deilige juletræ, straalende af lys og behængt med store og smaa gaver. Hvor blev der en jubel over alt det fultergodt og legetøj, der bankede! de smaa dansede og legede rundt om træet, ligesaa længe lysene vilde brænde, og agenten og hans kone legede med, til de blev ganske forpustede; saa satte de sig ned og saa paa hele den muntre lille flok, og uvilkaarlig kom hver af dem til at tænke paa, hvor rige paa lykke de vilde været, om blot et eneste af alle disse glade børn havde været deres; agentens blik dvælede i det samme alvorligt og tankesuldt ved Hans Jakob, det var, som om noget pludselig faldt ham ind.

Mine smaa læsere vil vist gjerne vide, hvad det var, der saaledes faldt den gode agent ind; forat saa det at vide, maa vi imidlertid gaa fire aar frem i tiden; før talte han nemlig ikke derom.

Hans Jakob er gennem disse aar bleven sit forfætt tro, at blive et ærligt menneske;

mere end en gang har han været fristet til uredelighed, naar agenten, forat prøve ham, betroede ham penge til at gjøre indkjøb for, men hver gang har han ved Vorherres hjælp seiret over det onde, der loffede ham, og mere og mere har han bundet sin principals tillid og hjærlighed.

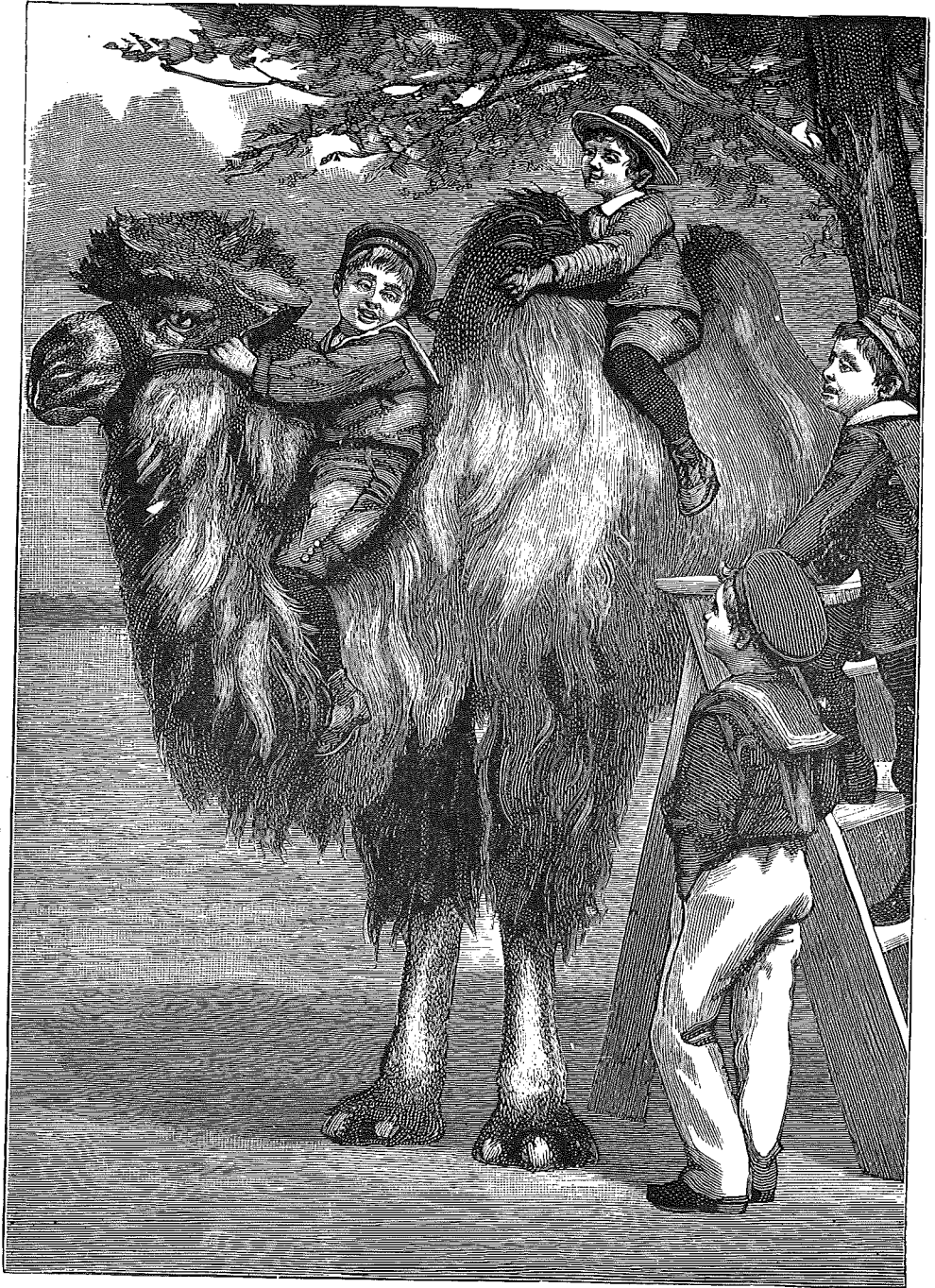
Det var vist aftenen, før Hans Jakob skulde begynde at gaa til presten, at agenten traadte ind i hans moders lille stue.

"Bær'go'", sagde han til Hans Jakob, "her er en salmebog og en bibel, som du jo nu faar brug for." "Tak", svarede Hans Jakob og betragtede glad de smukke bøger, der var indbundne med guldsnit.

Agenten satte sig ned. Det var tydeligt, at der var mere, han vilde have sagt, men det var, som om han ikke ret vidste, hvordan han skulde faa begyndt. Med et traf han en nøgle op af lommen og gav gutten den, idet han sagde: "Na, skynd dig og spring hjem med den nøgle til min kone, Hans Jakob!" Saasnart gutten var ude af døren, vendte han sig mod moderen: "Hør, madam Nielsen, jeg er egentlig kommen for at tilbyde Dem at tage Hans Jakob i handelslære efter hans konfirmation; jeg tror, han har usedvanlig gode Anlæg til at gaa den vej og ogsaa lyst dertil. Jeg sørger saa for ham i et og alt i læretiden, og opfører han sig til min tilfredshed, skal han fremdeles behandles, som var han min egen søn."

"Tak, Gud velsigne Dem for al Deres godhed, hr. agent", udbrød den fattige kone med hjertet fuldt af taknemmelighed og glæde.

Hans Jakob bestod sine prøve-aar med ære, og agenten og hans kone fik ham mere og mere kjær. Han var for dem ganske som deres søn, og agenten betroede ham ofte store tilidshverv, som Hans Jakob altid røgte med samvittighedsfuldt; da agenten blev gammel, overgav han sin store forretning til Hans Jakob, og denne er nu en rig og anseet kjøbmand i sin fødeby og har sin gamle

Smaa kamelrydere.

Tiglotter eller pantherfætte.

moder i huset hos sig. Lykken, eller vi vil hellere sige: Vorherre, har været med ham, fordi han allerede som barn lærte at søge ham som frelse fra det onde og holde fast ved ham.

Engang æbletrærne blomstrede.

(Med billedede.)

det lille brunmalede hus ved veien var der stor glæde. Det var nemlig første gang, at Else, husets femtenaarige datter, efter en langvarig, haard sygdom skulde faa lov til at sidde ude og indaande den deilige sommerluft.

At, hvor mangen gang havde ikke hendes endnu feberglinfende øine med længsel ilet ud gennem vinduet og hen i haven, hvor æbletrærne stod saa lokkende i sit første sommergrønt. Da siden de fine blomster begyndte at springe ud, fik hun vistnok lov til at sidde godt indhyllt henne ved vinduet; men hvor bleg og afmagret saa hun ikke ud med sit kortklippede haar og de dybtliggende øine!

En vakker dag, da doktoren havde været der, blev en lænestol flyttet ud i haven hen til et af æbletrærne, og snart efter kom Else, støttet af sin moder, og blev sat deri saa varsomt, som om hun skulde have været et lidet barn.

Rundt om paa græsbakken laa nedfaldne æbleblomster ligesom sne — det duftede fra hver liden blomst i haven og paa engen, og solen skinnede saa straalende, som den kun kan gjøre en jundag. Midt i denne herlighed sad Else. Men hvad er paafærde? Hun bøier sit hoved, og store taarer triller sagte ned ad hendes kinder. Skulde hun vel behøve at fælde taarer nu, da hun atter faar nyde Guds herlige sommer?

At, den stakkels pige tænker tilbage paa forrige sommer, paa forrige gang, da æbletrærne stod i blomst. Da havde fire glade

søftende sprunget omkaf paa græsbakken i haven. Men saa kom den tid, da den ældste maatte forlade hjemmet, og nu var han mange hundrede mil borte paa det store hav. Siden var en smitsom sygdom kommen og havde lagt de tre tilbageværende søftende paa sygeleiet. Ude i haven var de muntre stemmer ikke mere at høre, og ingen lette fodspor var mere at se i sandgangene; men inde i det mørke sygeværrelse stod tre fenge side om side. I lange uger havde døden og livet kæmpet om, hvem der skulde gaa af med seiren, og tilslut var man ud to smaa kister, der for altid efterlod et stort tomt rum i deres hjerter, som var tilbage, efterat døden havde gjort sin høst.

Paa alt dette tænkte Else, og hendes unge hjerte blev tungt, og taarerne i hendes øine hindrede hende fra klart at kunne se solen og de grønne træer og den straalende himmel.

Med engang sølte hun en fugtig næse røre ved sin haand og et velkjendt lurvet hoved lægge sig mod hendes knæ. Men Elses taarer randt endnu tettere, da hun fik se den gamle Bjørn og kom til at tænke paa alle de gange, den muntre barneflokk havde tumlet med den kjære hund omkring i sandgangene og i træernes skygge.

„Det bliver aldrig mere som før, Bjørn, — aldrig mere“, sagde hun sagte og klappede hundens hoved. „Det hjælper ikke, at du springer omkring og leder og snuser ved hver dørspræk — de kommer aldrig tilbage.“

Stakkels Bjørn forstod blot, at der var noget sørgeligt iveien. Han lagde begge sine forlapper op paa pigens knæ og begyndte at slikke hendes hænder.

„Du stakkels gamle Bjørn“, sagde Else og begyndte at klappe dens lurvede sortepels, „kan du tænke dig ind i, at vi atter har sol og sommer, og at de er borte? Jeg er saa træt, Bjørn! Jeg ønsker, at ogsaa jeg maatte have faaet lov til at dø sammen med Nils og Anna, og at jeg havde sluppet at blive frisk.“

Staffels pige! Sorgen havde bragt hende til blot at tænke paa sig selv. Hun tænkte ikke paa, hvor ensomt det vilde blive for hendes forældre, om ogsaa hun blev taget fra dem, og saaledes blev hun ved at sørge og være misfornøjet og hindrede ved sin bedring istedenfor at takke Gud, fordi hun var bleven sparet for de saa haardt hjemsogte forældre.

„Kjære barn“, sagde hendes moder, som i det samme nærmede sig, „det er bedst, at du nu gaar ind og forsøger at spise lidt og siden lægger dig. Du vil ikke have godt af at sidde oppe længere nu.“

Træt og modløs fulgte Else opfordringen, men den deilige mad blev næsten urørt, og da hun havde lagt sig paa sofaen og luffet pinene, havde hendes ansigt et saa sorgmodigt udtryk, at det skar hendes moder i hjertet at se det.

Da hun efter en god stunds søvn vaagnede, skinnede eftermiddagsjolen ind gennem det vindu, hvor hendes moder sad. Modereens ansigt var bortvendt, men da hun vendte det mod sin datter, saa Else, at hun havde grædt.

„Mama!“ sagde hun sagte, og hendes ansigt udtrykte mere følelse, end hun paa lang tid havde vist ligeoverfor sine omgivelser.

„Kjære lille Else“, sagde moderen og nærmede sig sofaen, „vil du virkelig forlade papa og mig, saa vi bliver aldeles alene?“

„Det har jeg ikke tænkt paa“, svarede Else sagte — jeg tænkte blot —“

„Jeg forstaar nok dit savn, elskede barn. Men tænk, hvor øde vort hjem vil blive, hvis vi ikke længere har et eneste af vore børn tilbage der. Tænk paa, hvilken glæde du kan gjøre os, og bed Gud om at gjøre dig frisk og gjengive dig dine kræfter.“

Else svarede ikke, men en ny glans var kommen i hendes øine, og en svag rødme farvede for første gang paa lang tid hendes kinder.

Efterføm dagene gik, blev besøgene i ha-

ven forlængede, kræfterne vendte tilbage, og da Else tilslut var saa frisk, at hun kunde kjøre i hølæsset, begyndte atter liv og munterhed at vende tilbage i det stille hus. Da høsten kom, og æblerne rødmede, kom der en ny indvaaner paa gaarden, en liden hjælpeløs broder, som naturligtvis var til stor glæde for Else og hendes ældste broder, som var kommen hjem fra søen. Og nu kunde Else takke Gud, fordi han havde ladet hende blive ilive for forældre og søskende.

(Efter sv. Barn. Tidng.)

Ozelotten eller pantherkatten.

(Med billede.)

Den skadeligste og farligste af de vilde kattearter i Amerika er jaguaren. Ikke saa bekendt er ozelotten, som dog i henseende til farven maasse er den smukkeste.

Dens hjem er Syd- og Mellemamerika.

Den bliver kun tre fod lang. Legemet er slankt, dens pels paa ryggsiden graabrun eller rødlig graa, dens bug hvid. Forpøvrigt er dens hud forsynet med pletter og striber; paa halen er der ringe.

Dens næring er fugle og mindre pattedyr: aber, rotter og lignende.

Den er kun lidet farlig for mennesket. Som unge bliver den undertiden fangen og kan da blive meget tam. Den lærer snart at kjende sin oppasser, slikker hans haand og klatter op ad ham; den holder meget af, at man kjæler den og maler da som en kat. Den viser sig ikke faldt og forliges som tæmmet godt med hunde og katte.

Rvitteringer.

Til skolelærer-seminariet i Sioux Falls:

Ved Past. Chr. Bebersen 1 tonde fra Anna Caroline Thorelen \$2.06.

Ved Past. H. Magelsen fra Henry Bebersen, Edgerton, Minn., \$0.40. Anna Christiansen, Dpbal mgh., Minn., 0.53; tilsf. \$0.93. Sum: \$2.99.

Decorah, Iowa, 3dje jan. 1890.

G. D. Rustad.

Kongedatteren Launda.

Launda var en kongedatter, født ved den store Kongo-flod i Afrika, hvor hendes gamle fader Kakumpaka herskede over et lidet rige. Denne Kakumpaka antog sig venlig de missionærer, som kom op ad floden, og tillod dem at undervise ungdommen i hans rige. Men det var vanskeligt at faa disse til at komme paa skolen.

Men Launda, kongens lille datter, besøgte gjerne missionærens hustru, og da denne paa grund af sygdom maatte rejse til Europa, tilbød hun at tage den lille med; dette gif baade hun og hendes fader ind paa. Hun rejste altsaa til England og blev et aar der, lærte at tale godt engelsk, saa hun kunde komme med alleflags spørgsmaal og faa mange nye tanker i sit lille hoved.

To unge mænd, som ogsaa var dragne med, blev døbt i England. Launda havde ogsaa gjerne villet blive det; thi hun elskede virkelig den Herre Jesus; men da hun var saa rent ung og tillige ofte egenfindig og trodsig, vilde man heller udsætte hendes daab.

Vinterluften taalte hun ikke rigtig og blev syg og var døden nær; men hun havde ingen frygt for døden, thi hun troede, at Frelseren dog vilde modtage hende. Hun blev imidlertid frisk igjen, og saa bragte man hende ombord paa et skib, som skulde føre hende tilbage til Afrika. Her havde hun meget at fortælle og gav sig atter til at lege med sine vilde kamerater.

Med missionen gif det fremad: Kongen sagde nylig til en af missionærerne: „Jeg lyder dig jo nu i alt. Du sagde mig, at jeg ikke mere skulde dræbe noget menneske; det har jeg ladet være. Du sagde, at jeg ikke mere skulde drikke mig drukken; det gjør jeg heller ikke mere. Jeg ved, at hvad I lærer, altsammen er godt og vil blive til velsignelse for min by.“

Da blev pludselig den lille Launda syg af stivkrampe. Missionæren gav hende medicin, som allerede syntes at have gjort hende frisk igjen, hun kunde atter tage næring til sig og kunde tale tydelig med sin papa og missionæren. Men saa blev hun om aftenen søvrig og sovne og ganske uventet ind for ikke mere at vaagne.

Faderen tog straks liget ud af missionshuset og bragte det til byen. Det saa ud, som om han vilde begrave det paa hedensk vis. Imidlertid gjorde missionæren om natten en liden kiste og kom om morgenen for at bede om tilladelse til at begrave det. Før endnu disse havde faaet frembringe sin bøn, sagde kongen: „Gud har taget mit barn bort; det har han gjort. Hvad vi har at gjøre, er at begrave liget. Vil I gjøre det, saa er det vel og brav; hvis ikke, saa gjør jeg det.“

Man bragte man kisten ind i byen og mange blomster, saa at det lille lig laa som paa en blomsterseng. Alle byens kvinder kom sammen for at se hende endnu éngang. Derpaa blev der sunget og bedet i den lille kirke i mange hedningers nærværelse, hvorefter man bar hende til kirkegaarden og begrov hende ved siden af en salig afdød missionær.

Døbt var hun jo ikke, skjønt hun hjerterlig havde ønsket det; men missionærerne tror, at hun med alle sine feil dog var et Jesu lam. Det glædede dem ogsaa, at denne lille kongedatter fik gaa bort, uden at slaver og slavinder maatte dø med hende, som det i hint land ofte er skik, naar fornemme lig bringes til graven.

Billedgaade.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 1:
Hør ei paa bagvaskere.